

РЕШЕНИЕ

№ 21905

гр. София, 25.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 30.05.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Росица Цветкова

ЧЛЕНОВЕ: Снежанка Кьосева
Георги Бозуков

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **2127** по описа за **2025** година докладвано от съдия Снежанка Кьосева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/ във вр. с чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.
Образувано е по касационна жалба, подадена от „Транс Лукс“ ООД, представлявано от Й. В. Г., чрез адв. Й. Л., срещу Решение № 5043 от 18.11.2024г., постановено по нахд № 11807/2024г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, 130-ти състав, с което е потвърден Електронен фиш.
С жалбата се твърди, че решението е неправилно, постановено в противоречие на материалноправните и процесуалните разпоредби, довело до ограничаване на правото на защита на санкционираното лице и наложеното наказание е явно несправедливо. Според касатора при издаването на електронния фиш не са спазени разпоредбите на ЗДвП, тъй като в чл.189ж, ал.1 от ЗДвП не е предвидена възможност за издаване на електронен фиш за нарушение на чл.179, ал.3б от ЗДвП. Твърди се че не е ясно мястото на извършване на описаното в електронния фиш нарушение, както и че същото е извършено на път от републиканската пътна мрежа. Сочи се, че не е посочен размерът на дължимата тол такса. Според касатора от решението на СРС не става ясно с какво изпълнително деяние е осъществено нарушението, тъй като в същото е посочена като нарушена разпоредбата на чл.102, ал.2 от ЗДвП, като едновременно с това съдът е приел, че нарушението се изразява в незаплащането на дължимата пътна такса. Изложени са аргументи, че не е ясно дали техническото устройство, с което е заснето нарушението е било изправно към момента на заснемането. Твърди се, че следва да бъде приложен Регламент 20202/204 на Комисията от 28.11.2019г., който предвижда възможност за уведомяване при незаплатена пътна

такса и предоставяне на срок за доброволното ѝ заплащане. Наведени са доводи, че СРС е допуснал съществени процесуални нарушения, като е разпределил неправилно доказателствената тежест и е възложил на санкционираното лице да докаже факти и обстоятелства, касаещи процесното нарушение. Посочено е, че неправилно СРС е приел за верни направените в електронния фиш констатации. Излага доводи за нарушение на принципа за пропорционалност, като според касатора въззивният съд не е съобразил решението на СЕС по дело С-61/2023г. Претендира приложение на чл.28 от ЗАНН, в условия на евентуалност - приложение на по - благоприятен закон. Подкрепя доводите си със съдебна практика. Моли се оспореното решение да бъде отменено, като бъде отменен и издаденият електронен фиш.

В съдебно заседание касаторът не се явява и не се представлява. Представя писмени бележки. Претендира присъждане на разноски по списък.

Ответникът по касация – Агенция „Пътна инфраструктура“, редовно призован, се представлява от юрк.Г., която моли за потвърждаване на решението на СРС като правилно и законосъобразно. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за основателност на касационната жалба.

Съдът, като прецени събраните доказателства по отделно и в тяхната съвкупност, прие за установено следното:

Жалбата е допустима – подадена е в срок и от лице с обоснован правен интерес.

Разгледана по същество касационната жалба е основателна.

С обжалваното решение, СРС е приел за установено следното:

"Транс Лукс" ООД притежава пътно превозно средство /ППС/ ВЛЕКАЧ М. ТГХ с регистрационен номер СВ 0318 МН, с технически допустима максимална маса 18000, брой оси 2, екологична категория ЕВРО 6С, в състав с ремарке с общ брой оси 5. На 06.07.2021г. в 22:14 ч. ППС се е движило на територията на Столична община по път А-6 км. 50+427, с посока нарастващ километър, включен в обхвата на платената пътна мрежа. За посоченото пътно превозно средство не била заплатена изцяло дължимата пътна такса по чл.10, ал.1, т.2 от Закона за пътищата /ЗП/, тъй като за посоченото ППС нямало валидна маршрутна карта или валидна тол декларация за преминаването. Нарушението било установено /заснето/ с техническо устройство № 10181, представляващо елемент от електронната система за събиране на пътни такси по чл.10, ал.1 от Закона за пътищата, намиращо се на път А-6 км. 50 + 427.

Въз основа на установеното е издаден процесният Електронен фиш /ЕФ/ № [ЕГН], с който на основание чл.187а, ал.2, т.3 във връзка с ал.3, във връзка с чл.179, ал.3б от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/ на "Транс Лукс" ООД е наложена имуществена санкция в размер на 2500,00 лева за извършено нарушение по чл.102, ал.2 от ЗДвП.

За да постанови съдебния акт – предмет на касационна проверка, СРС е приел, че не са допуснати съществени процесуални нарушения при издаване на електронния фиш, че разпоредби на ЗДвП предвиждат възможност да се издаде ЕФ за нарушения от вида на процесното и че материалният закон е приложен правилно.

Така постановеното решение е валидно и допустимо, но неправилно.

Фактическата обстановка е установена правилно въз основа на събраните по делото доказателства. Фактите са анализирани, но настоящият съд не споделя изведените правни изводи.

Не са основателни доводите в касационната жалба, че неправилно в случая отговорността е ангажирана чрез използване на облекчения ред по чл.189ж, ал.1 от ЗДвП във вр.чл.179, ал.3б от ЗДвП с издаване на електронен фиш вместо административнонаказателното производство да се

образува със съставяне на АУАН. Действително съгласно разпоредбата на чл.189ж, ал.1 от ЗДвП /ред. ДВ, бр.105 от 2018 г., в сила от 1.01.2019г./ издаването на електронен фиш е предвидено само в случаите на нарушения по чл.179, ал.3 от ЗДвП, но не и при нарушения по чл.179, ал.3б от ЗДвП, какъвто е процесният случай. От друга страна с разпоредбата на чл.189ж, ал.7 от ЗДвП и разпоредбата на чл.167а, ал.4 от ЗДвП изрично се визират електронните фишове за нарушения на чл.179, ал.3 - ал.3б от ЗДвП. По аргумент от чл.189ж, ал.7 от ЗДвП и чл.167а, ал.4 от ЗДвП и предвид разпоредбите на чл.187а, ал.4 и ал.5 от ЗДвП се налага извод за допуснат законодателен пропуск в чл.189ж, ал.1 от ЗДвП /относима редакция/, който се преодолява с посочените разпоредби. Аргумент в тази насока е и изменението на разпоредбата на чл.189ж, ал.1 от ЗДвП /ДВ бр.13 от 2024г., в сила от 13.02.2024/, с което пропускът е отстранен като изрично е посочено, че при нарушение по чл.179, ал.3 - 3б, установено и заснето от електронната система по чл.167а, ал.3, може да се издава електронен фиш.

Принципът на пропорционалността е част от общите принципи на съюзното право на ЕС, които държавите-членки трябва да спазват. Санкцията следва да бъде съответна на тежестта на нарушението. Съдът на Европейския съюз многократно е застъпвал позиция, според която административните или репресивните мерки не трябва да превишават това, което е необходимо за преследваните цели, като санкцията не трябва да е несъразмерна на тежестта на нарушението. За да се прецени дали определена санкция е в съответствие с принципа на пропорционалност, следва в частност да се вземат предвид вида и тежестта на нарушението, което се наказва с тази санкция, както и начина за определянето на нейния размер и това е задължение на националния съдия.

В процесния случай е приложена санкционната разпоредба на чл. чл.179, ал.3а от ЗДвП, която предвижда административно наказание глоба във фиксиран размер от 2500,00 лева. Тази разпоредбата противоречи на принципа на пропорционалност/съразмерност, тъй като налагането на санкция в предвидения от законодателя фиксиран размер се явява крайно непропорционална спрямо тежестта на нарушението и дължимия размер на незаплатената пътна такса. В този смисъл е и решението на Съда на Европейския съюз от 21.11.2024г. по дело С-61/23, според което в член 9а от Директива 1999/62/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 17 юни 1999 година относно заплащането на такси от тежкотоварни автомобили за използване на определени инфраструктури, изменена с Директива 2011/76/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 27 септември 2011г. изискване за съразмерност не допуска система от наказания, която предвижда налагане на глоба или имуществена санкция с фиксиран размер за всички нарушения на правилата относно задължението за предварително заплащане на таксата за ползване на пътната инфраструктура, независимо от характера и тежестта им, включително когато тази система предвижда възможността за освобождаване от административнонаказателна отговорност чрез заплащане на компенсаторна такса с фиксиран размер.

Предвид разпоредбата на чл.63З от ГПК във вр. с чл.144 от АПК решението на СЕС по преюдициално запитване е задължително за всички съдилища и учреждения в Република България. При съобразяване на задължителното тълкуване на съюзното законодателство – решение от 21.11.2024г. по дело С-61/2023г. на СЕС, се налага изводът, че оспореният пред СРС ЕФ е издаден в противоречие с принципа за съразмерност по чл.9а от Директива 1999/62/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 17.06.1999г. относно заплащането на такси от тежкотоварни автомобили за използване на определени инфраструктури.

По тези съображения следва да се приеме, че решението на СРС е неправилно и следва да бъде отменено. Следва да се отмени и процесният електронен фиш, без да се обсъждат другите доводи, наведени в касационната жалба.

Предвид изхода на спора претенцията на касатора за присъждане на разноски е частично

основателна. Представени са два договора за правна помощ от 08.05.2024г. за производството пред СРС и от 03.02.2025г. за касационното производство. По първия договор е уговорено заплащането да се осъществи по банков път. Представени са също: проформа фактура, която не установява плащане; авизо местен превод с дата 10.05.2024г. за сумата 2180,00 лв. и фактура №1404/10.05.2024г. за сумата 720,00 лв. /с ДДС/. Във втория договор е посочено, че плащането е изплатено в брой в деня на сключване на договора.

Предвид направеното от касатора възражение по чл.63д, ал.2 от ЗАНН за прекомерност на адвокатското възнаграждение, с оглед фактическата и правна сложност на казуса и предвид Решението по дело С-438/22г. на СЕС в полза на касатора следва да се определят разноски за адвокатско възнаграждение за производството пред АССГ и пред СРС в размер на по 400,00 лв. с ДДС. При определянето на този размер на възнаграждението съдът отчете липсата на значителна правна и фактическа сложност на делото, тъй като след постановяването на решението на Съда на ЕС по обуславящото изхода на настоящото производство дело С 61/23 основният правен спор е решен по задължителен за съда и всички правни субекти начин.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 от АПК от АПК, XXIV касационен състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение № 5043 от 18.11.2024г., постановено по нахд № 11807/2024г. по описа на СРС, 130-ти състав и вместо него постановява:

ОТМЕНЯ Електронен фиш № [ЕГН], издаден от Агенция „Пътна инфраструктура“ към МРРБ, с който на основание чл.187а, ал.2, т.3, във вр. с ал.3, във вр. чл.179, ал.3б от ЗДвП, на „Транс Лукс“ ООД е наложено административно наказание – „имуществена санкция“ в размер на 2500 лева за извършено нарушение на чл.102, ал.2 от ЗДвП.

ОСЪЖДА Агенция „Пътна инфраструктура“ да заплати на Транс Лукс“ ООД, ЕИК[ЕИК] сумата от 800,00 лв., представляваща разноски в производството пред АССГ и пред СРС.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.